

## [A. C. D. Petersen.]

herfor vil jeg gerne fremsætte et Par Bemærkninger.

At Landbruget er inde i en svær Krisetid, er under Debatten forleden erkendt fra alle Sider i dette høje Ting; er der end maaske forskellige Opfattelser af, hvor svær Krisen er, er der dog kun eet Medlem i denne Sal, som har bestridt, at der overhovedet fandtes nogen Krise for Landbruget, nemlig det ærede Medlem Hr. O. Andersen, men da det ærede Medlem vel ikke selv vil gøre Krav paa at være særlig landbrugskyndig, kan jeg maaske se bort herfra og fastslaa, at alle Partier er enige om, at Landbrugets Økonomi er i de allervanskeligste Forhold.

Jeg behøver da ogsaa kun at minde om det Prisfald, der er sket i Løbet af det sidste Aar. Jeg kan saaledes nævne, at Smør i November Maaned 1929 kostede 3 Kr. 19 Ø. og nu 2 Kr. 14 Ø., et Prisfald paa 33 pCt., at Flæsk i November 1929 kostede 1 Kr. 50 Ø. pr. Kilo og nu 86 Ø., et Prisfald paa 42 pCt., at Slagtekøer kostede 52 Ø., nu 42 Ø., et Prisfald paa 20 pCt., at Hvede i November 1929 kostede 16 Kr. 30 Ø. pr. Tønde, nu 10 Kr. 50 Ø., et Prisfald paa 38 pCt., at Bygprisen i November 1929 var 15 Kr., nu 10 Kr. 25 Ø., et Prisfald paa 30 pCt., og for Æg var Prisen 2 Kr. 10 Ø., nu 1 Kr. 30 Ø., et Prisfald paa 38 pCt. Dette er de væsentligste Ting, Landbruget skal have sine Indtægter fra, og de har altsaa gennemgaaet et Prisfald paa mellem 30 og 40 pCt., medens samtidig alle Udgiftposter ligger i samme Prisniveau som i Fjor — her maa man dog undtage de Raastoffer, Landbruget bruger, og som ogsaa har været Genstand for et forholdsvis stort Prisfald, men dette betyder ikke saa forfærdelig meget for den hele Økonomi, da de indførte Raastoffer kun udgør 15—20 pCt. af de Raastoffer, Landbruget oparbejder.

I den Debat, der førtes forleden Dag, erkendte da ogsaa den højtærede Statsminister, at Landbrugskrisen maatte forventes snart at strække sig ind over Byernes Omraade; Byerne vil hurtigt mærke det, naar Landbrugernes Købeevne svigter, og Debatten viste, at man fra alle Sider frygtede, at Krisens Virkninger skulde naa Byerne, og det i højere Grad, jo stærkere den havde svækket Landbruget.

Landbrugskrisen er dog ikke kommet som et Lyn fra en klar Himmel, men som et Uvejr fra en om'end fjern, saa dog overskuelig Horisont, hvor Skyerne i Aarevis har trukket sig sammen, saa man

maatte vente, at den højtærede Regering i Tide havde haft sin Opmærksomhed henvendt paa den og truffet Foranstaltninger til Mildnelse af Krisen. Dette har Regeringen jo ikke gjort, men den højtærede Statsminister udtalte dog, at Regeringen „syslede“ med Forslag, og jeg maa paa-regne, at denne System med Forslag overfor Krisen her i Landet ogsaa tager Sigte paa Landbruget. Men Tiden gaar, og højere og højere lyder Kravene rundt omkring fra om, at der maa træffes effektive Foranstaltninger: enten maa den høje Regering og den høje Rigsdag erkende, at der ikke kan træffes Foranstaltninger, eller man maa gaa ind i Arbejdet paa at træffe saadanne. Jeg minder om de Krav, der blev fremsat i Resolutionerne fra de provinsielle Landbodelegeretmøder den 10. Oktober, den 14. November, den 21. November og den 29. November, og om den Resolution, der for kort Tid siden blev oplæst her i Tinget fra Kolding Herreds Landboforening; jeg minder om, at der lige har været afholdt et stort Møde paa Bornholm, hvor et meget stort Antal Skatteydere var til Stede og med stor Kraft krævede Nedsættelse af Udgifterne, og jeg minder om, at i Sønderjylland har der ligeledes været afholdt et saadant Møde. Rundt om fra lyder Kravene, og hvis Landbruget ikke skal udsættes for en Katastrofe, maa man nu snart vente Hjælp fra den høje Regering og Rigsdag.

Det Parti, jeg tilhører, har sine principielle Synspunkter overfor, hvad der bør gøres imod Krisen, saaledes som det blev nævnt forleden her i Salen af Formanden for det konservative Folkepartis Folketingsgruppe, men disse Synspunkter vil man fra anden Side i hvert Fald ikke foreløbig gaa ind paa. De Foranstaltninger, der gennem Tiderne er truffet dels af den forrige Regering og dels af denne Regering, har jo alle til fulde vist sig at være uden Virkninger. Jeg nævner her de Driftslaanelove og Akkordlaanelove, som Ministeriet Madsen-Mygdal i sin Tid fik vedtaget. Som Ordfører for mit Parti hævdede jeg den Gang, at vi ikke havde nogen Tiltro til, at disse Loves Vedtagelse og Udførelse i Livet vilde have nogen særlig Betydning overfor Landbrugskrisen, og jeg hævdede yderligere som min Opfattelse, at naar efter de to Aars Forløb Afdragene skulde til at begynde — som ærede Medlemmer husker, var der 2 Aars Afdragsfrihed —, vilde Forholdene sikkert være endnu vanskeligere for dem, der havde optaget Laanene, end de var paa det Tids-